

Osmanlıdan Cumhuriyete Öğretmenlerimiz

AHMET ATIF KORUCUOĞLU (1897-1970)

Konya Milli Eğitim Müdürlüğü kâtiplerinden ve Konya Umumi Kitaplık müdürlerinden olan Ahmet Atif Korucuoğlu, 1313/1897'de Konya'da Çelebi Mahallesi'nde doğdu. Babası Korucuoğulları'ndan Ahmet Sabri Bey, annesi Şehime Hanım'dır.

Ahmet ÇELİK

dan dolayı Ahmet Atif Bey'in eğitimine ara verdiği kaydedilmiştir:

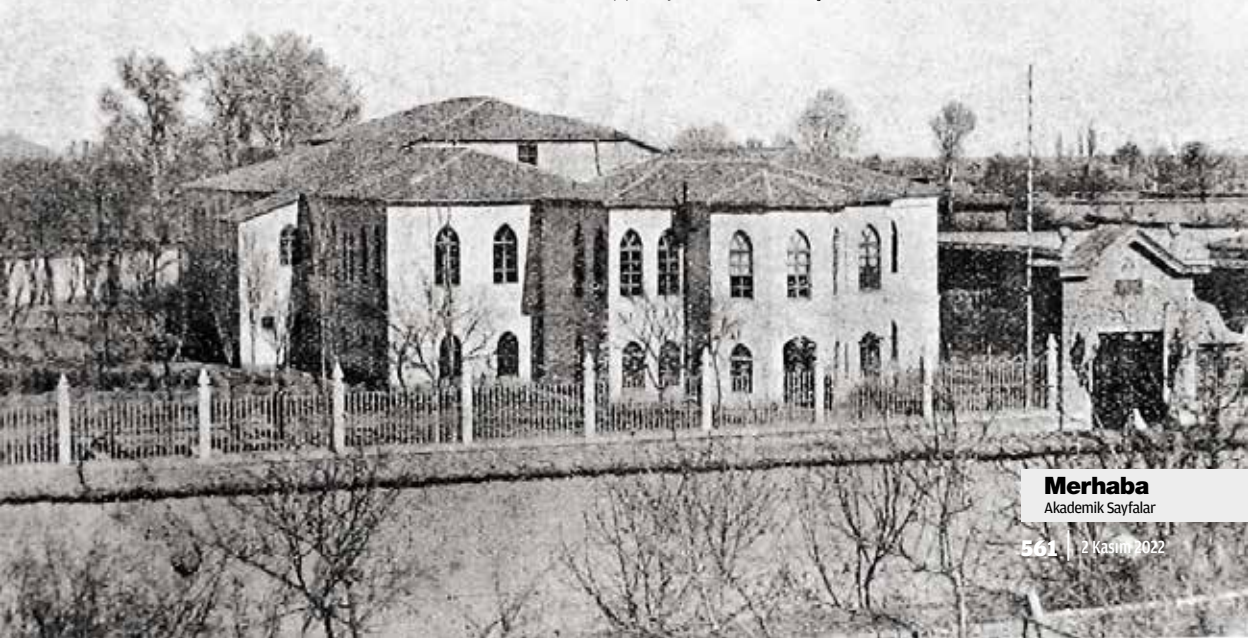
“İlk tahsilini Konya Köprübaşı Mektebi'nde gördükten sonra Konya Sultanisi/Lisesine'ne girmiş ve 1327-1328/1911-1912 ders senesinde mezkûr Sultanı'nın birinci devre üçüncü sınıfına terfi

Ahmet Atif Beyin, Konya İl MEM Özlük Arşivinde bulunan bir belgede adliyede memuru olan babası Ahmet Sabri Bey'in 1328/1912'de vefat ettiği ve bun-

ederek pederinin vefatı hasebiyle terk-i tahsil etmiştir.”⁽¹⁾

4 Eylül 1960'da vefat eden

(1) Konya İl MEM Özlük Arşivi, KMEM2-12_0001

Ahmet Atif Korucuoğlu (1897-1970)

Şehime Hanım hakkında ise araştırmacı yazar Selçuk Es, “Büyük Konya Ansiklopedisi” adlı çalışmasında şu bilgiyi kaydeder:

“Mezarı Üçler Kabristanında olan bu değerli bayan Kurtuluş Savaşı yıllarında cephe gerisinde görev almış, gösterdiği gayret sonucu emeği karşılığı hiçbir ücrette talep etmemiştir. Savaş biterek Cumhuriyet ilan edildikten sonra İstiklal Madalyası ile taltif edilmiştir.

Mezar taşı kitabesi şöyledir:

“Bilge bir kadındı, yaş seksen altı,

Her sevenini yakubu yası ile Göğsünde İstiklal Madalyası ile,

Gitti yeri şimdi toprağın altı,
Şehime Korucuoğlu idi adı,
Gönlü sığınaktı, sayarına sığına,
Dilerim üstüne yıldızlar yağa,
Daim eksilmeye ağzının tadı,
Milli Kuvvetlerin dikişçisiydi,
Geceyi, gündüzü katıp çalıştı,
Baş çabası iş’ di ona alıştı,
Kızılay’ ın yılmaz bir işçisiydi”⁽²⁾

(2) Yeni Konya, 06 Temmuz 1974.

Atif Bey, Konya İl MEM Özlük Arşivinde bulunan tercümeihâl varakasında hayat hikâyesini şöyle vermektedir:

“İsmim Atif, mahlasım Ahmet, şöhretim Korucuoğulları’dır. Bir sülaleye mensup değilim. Tabiiyetim Türkiye’dir. Pederimin ismi Ahmet Sabri beydir. Şöhreti Korucuoğulları’dır. Mesleği adliye memurluğu idi.

1313/1897 senesinde Konya’da doğdum.

İlk tahsilimi Köprübaşı Mektebi’nde yaptım. 1323/1907’de oradan çıktım. Tasdiknamem yoktur. Şimdi kalb ettim (değiştirdim) ise de mezkûr senelere ait kuyudat (kayıtlar) bulunamamıştır.

Müteakiben Konya Sultani (Lisesi) Mektebi’ne girdim. İsmi ahiren liseye tahvil edildi (dönüştürüldü). Mekteb-i mezkûrun sekizinci sınıfına kadar tahsil ettim. Oradan tasdikname aldım. Tarihi 26 Kanunevvel/Aralık 1927’dir. Pederimin ziya’ eylemesi (vefat etmesi) üzerine yine kuvve-yi maliyemiz (aile bütçemiz) dare’l-lede tahsile devam imkânını

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 اللهم اني اعوذ بك من الهم والحزن
 ومن الغم والضيق
 ومن الفقر والبخل
 ومن الجبن والبخل
 ومن الهم والحزن
 ومن الغم والضيق
 ومن الفقر والبخل
 ومن الجبن والبخل

تقریر اور فریضہ

سوال	جواب
۶۔ ترقی حال صاحبك اسم و علقہ نام تو لکھو . رسالہ "سورۃ" منسوب اہل اہل بیت علیہم السلام سے ہے . اس کا نام "پندرہ سو سالہ" ہے اور اس کا موضوع "پندرہ سو سالہ" ہے .	اس کا نام "پندرہ سو سالہ" ہے . صاحب نام تو لکھو . رسالہ "سورۃ" منسوب اہل اہل بیت علیہم السلام سے ہے . اس کا نام "پندرہ سو سالہ" ہے اور اس کا موضوع "پندرہ سو سالہ" ہے .
۷۔ تاریخ و محل ولادت	پندرہ سو سالہ "سورۃ" منسوب اہل اہل بیت علیہم السلام سے ہے . اس کا نام "پندرہ سو سالہ" ہے اور اس کا موضوع "پندرہ سو سالہ" ہے .
۸۔ صاحب نام تو لکھو . رسالہ "سورۃ" منسوب اہل اہل بیت علیہم السلام سے ہے . اس کا نام "پندرہ سو سالہ" ہے اور اس کا موضوع "پندرہ سو سالہ" ہے .	اس کا نام "پندرہ سو سالہ" ہے . صاحب نام تو لکھو . رسالہ "سورۃ" منسوب اہل اہل بیت علیہم السلام سے ہے . اس کا نام "پندرہ سو سالہ" ہے اور اس کا موضوع "پندرہ سو سالہ" ہے .

تقریر لکھی گئی ہے

پندرہ سو سالہ "سورۃ" منسوب اہل اہل بیت علیہم السلام سے ہے . اس کا نام "پندرہ سو سالہ" ہے اور اس کا موضوع "پندرہ سو سالہ" ہے .

تقریر لکھی گئی ہے

پندرہ سو سالہ "سورۃ" منسوب اہل اہل بیت علیہم السلام سے ہے . اس کا نام "پندرہ سو سالہ" ہے اور اس کا موضوع "پندرہ سو سالہ" ہے .

دوبه نومبردی	۵۰۸۵
وینقیسی نومبر منقوسی	عاضف بك
آدی وصافی	عاضف بك
پایانك آدی	احمد صری بك
دوغریز پر وارینی	۱۹۱۴ اوجون ارن اوجده
ماری	تولك
چینایی ایتی اکتب و تاریخی	لیب سگرتی صفا و عدله سلك سگرتی مستهل تجزی
درجاسی	

ابک و طبقه - بندن حال - اشردک و دیقه - نه قدار - آموزی	ماری	نقده و پرودی	پایان دی تاریخ	تعییه داتر اولار امرک نومبردی تاریخ	آرادی تاریخ	اسباب و ملاحظات
مذا ایتناز مریز مریز مریز مریز مریز	۴۰۰	برستدر	۱۹۱۴	۱۹۱۴	۱۹۱۴	عسکرتک دوله سید
عسکرتک عسکرتک مریز مریز	۶۰۰		۱۹۱۴	۱۹۱۴	۱۹۱۴	ترصفا
نومبر مریز استغاده وزیر فایلی	۶۰۰		۱۹۱۴	۱۹۱۴	۱۹۱۴	ترصفا
نومبر مریز استغاده وزیر فایلی	۷۰۰		۱۹۱۴	۱۹۱۴	۱۹۱۴	ترصفا
نومبر مریز استغاده وزیر فایلی	۱۰۰۰		۱۹۱۴	۱۹۱۴	۱۹۱۴	تسلیمت عسکرتک دوله سید
نومبر مریز استغاده وزیر فایلی	۱۰۰۰		۱۹۱۴	۱۹۱۴	۱۹۱۴	استغاده
نومبر مریز استغاده وزیر فایلی	۱۵۰۰		۱۹۱۴	۱۹۱۴	۱۹۱۴	استغاده
نومبر مریز استغاده وزیر فایلی	۱۵۰۰		۱۹۱۴	۱۹۱۴	۱۹۱۴	الیم و الصیور

görmediğimden dolayı terk ettim.

Ahiren (İstanbul)⁽³⁾ Adliye Meslek Mektebi'ne girdim. Mekteb-i mezkûrun 'Müstantik Şubesi'nden şahadetname ahzına (diplomaya almaya) muvafık oldum ve 29 Haziran 1927 tarihli ve 4 numaralı tasdiknameyi aldım.

Türkçe tekellüm eder (konuşur), başka lisanı bilmem. Hiçbir eser ve telifim yoktur.”⁽⁴⁾

(3) Konya İI MEM Özlük Arşivi, KMEM2-12_0001.

(4) Konya İI MEM Özlük Arşivi, KMEM2-12_0014.

Resmi Görevleri

“Konya mülga İstinaf Müddei Umumiliği kalemine mülazemeten dâhil oldum. Beş ay mülazemetten sonra kalem-i mezkûr ikinci kitabetine 300 kuruş maaşla 20 Kânunusani 1330/2 Şubat 1915 tarihinde tayin olundum.

9 Mayıs 1332/22 Mayıs 1916 tarihine kadar daire-i mezkûrede ifa-yı hizmet ederek bu maaşı aldım. Aynı tarihte memur iken taht-ı silaha (askerliğe) davet olu-

narak hizmet-i askeriyeye iltihak ettim. Tarih-i mezkûrdan itibaren 18 Teşrinisani/Kasım 1338/1922 tarihine kadar (altı yıl) asker olarak çalıştım.

Ankara'da Levazım-ı Umumiye'de vermiş olduğum imtihan neticesinde muvaffak olarak 18 Teşrinisani/Kasım 1338/1922 tarihinden itibaren 400 kuruş maaş-ı asli ile Askeri Hesap Memuru ve killiğine terfi ettim. Bu maaşla 6 Ağustos 1339/1923 tarihine kadar Konya'da Tetkik ve Teveccüd Hesabat Komisyonu azalığında ifa-yı vazife ettim. Şu suretle vazifeme bi-la fasıla yedi sene dört buçuk ay hizmet ettim. Şu suretle askeri terhisim üzerine 26 Ağustos 1339/1923 tarihinde 650 kuruş maaşla 31 Teşrinievvel 1339/1923 tarihine kadar aldım.

1 Teşrinisani / Kasım 1339 / 1923 tarihinden itibaren maaşıma elli kuruş zam icra olunarak 700 kuruş maaşla 23 Nisan 1340/1924 tarihine kadar aldım.

1 Mayıs 1324/1924 tarihinden itibaren dahi terfi ederek maaşım bin kuruş olmuştur ve mezkûr bin kuruş maaşla 1 Mayıs 1340/1924 tarihinden 20 Haziran 1340/1924 tarihine kadar merkez Mahkeme-i Asliye Ceza Dairesi Zabıt kâtipliğinde ifa-yı vazife eyledim.

1 Temmuz 1340/1924 tarihinde tekrar İstinaf Dairesi'ne alınarak oranın vazife-i kitabetine 13 Nisan 1926 tarihine kadar ifa ettim. Bin kuruş maaş tarih-i mezkûra kadar aldım.

Adliyede maaşımın azlığı dolayısıyla 13 Nisan 1926 tarihinde istifa ederek ayrıldım. Ve hizmetine ait Adliye'den 24 numaralı mazbatayı aldım.

11 Nisan 1926 tarihinden itibaren Konya Maliye Sandık Emmini muavinliğine 1500 kuruş maaşla

tayin olundum. Ve aynı tarihte işe başlayarak maaş-ı mezkûru almaya başladım.

Sandık Emmini muavini iken manevra (tatbikat) için askere celp olundum. 29 Nisan 1926 tarihinde tayin olduğum Konya Muhabe-re Taburu Hesap memurluğuna iltihak ettim. Burada da maaşım olan bin kuruş olduğu için tarih-i mezkûrdan itibaren maaşımı cihet-i askeriyeden almaya başladım.

29 Mayıs 1926 tarihinde terhis olarak uhdemde bulunan Sandık Eminliği vazifesine avdet ettim. Bu vazifede 17 Teşrinievvel/Ekim 1926 tarihine kadar çalıştım. (İstanbul'da bulunan) Adliye Meslek Mektebine gitmek üzere tarih-i mezkûrda istifa eyledim. 11 Nisan 1926'den 17 Teşrinievvel 1926 tarihine kadar 15 lira maaşı tam olarak aldım. Mazbata numarası 218'dir.

Mektebi ikmal edip Konya'ya geldim. Konya Mıntıkası Maarif Eminliği Kalemine bin beş yüz kuruş maaşla 23 Teşrinievvel/Ekim 1927 tarihinde tayin olundum. 25 Teşrinievvel/Ekim 1927 tarihinde işe başladım. 1 Teşrinisani/Kasım 1927 tarihinden itibaren maaşımı aldım. Elyevm daire-yi mezkûrede vazife-yi kitabeti ifa etmekte bulunuyorum.

Askerlikten terhis olunduktan sonra ber-mucibi kanun (kanun gereği) dört maaş nispetinde 9200 kuruş ikramiye ile taltif edildim."⁽⁵⁾

Atıf Bey'in bu tarihten sonra 8 Ağustos 1928'de Konya Maarif Dairesi Sicil kâtipliği,

29 Ağustos 1929'da Konya Maarif Dairesi başkâtipliği,

23 Ocak 1943'te Konya Maarif Dairesi mümeyyizliği ve son olarak

5 Nisan 1951'de Konya Umumi

(5) Konya İl MEM Öznlük Arşivi, KMEM2-12_0015.

**43 yıl hizmetten sonra
Atif Korucuoğlu
Emekliye ayrıldı**

Davlet hizmetinde, 8 yıl İstiklal Harbi, 5 yıl Adliye, 24 yıl da Maarif hizmetinden sonra Konya Etkipli Müdürü Atif Korucuoğlu Maarif Vekâletince emekliye ayrılmıştır.

Atif Korucuoğlu kendisine bir de İstiklal Madalyası kazandıran bu 43 yıllık hizmet içinde sosyal çalışmalar da yapmış ve Halkoerleri faaliyetleri sırasında «Sosyal Yardım Komitesi Başkanlığı» ifa etmiştir.

Korucuoğlu'na sıbhatil bir emeklilik bayatı temenni ederiz.

Konya Sivil Emekliler D. Faaliyetine Başladı

15 gün kadar önce, bir şubesi de çehrimizde kurulan (Türkiye Sivil Emekliler Derneği)'nin Konya Şubesi, bilhassa bu derneğin Başkanlığına seçilen Eski Kitaplık Müdürü Atif Korucuoğlu'nun ısrarı

çalışmaları ile bir dernek merkezine sahip olmuştur. Dernek merkezi, çarşı içinde, Çocuk Esirgeme Kurumu dairesindedir. Korucuoğlu, derneğin mefruzatını ve muamelâtının icap ettiği kırtasi malzemeyi sağlamış, emeklilerin derneğe kaydı için gerekli çalışmalara başlamıştır.

Derneğin Genel Merkezi Başkanlığı, Konya Başkanlığına bir mektup göndererek, kuruluştan duyulan memnuniyeti belirtmiş, merkezce gerekli mevni yardımın esirgeme-yeceğini bildirmiştir.

Konyadaki emekli vatandaşların, hemen derneklerine müracaat ederek kaydolmalarını menfaatlerinden bulunduğu da bildirilmektedir.

Atif Korucuoğlu

Kütüphane Müdürlüğü görevlerinde bulundu.

Cumhuriyet'in Onuncu Yılı Çalışmaları

Cumhuriyet'in Onuncu Yıl Törenlerinin⁽⁶⁾ düzenleme görevi verilen Ahmet Atif Bey'e bu görevindeki başarısından dolayı Konya Valisi Cemal Bardakçı tarafından takdirname ile taltif ve bunun sicil kaydına işlenmesini Maarif Müdürlüğü'ne bildiren şu yazı gönderilmiştir:

"İdareniz başkâtibi Atif Bey'e munzam olarak verilen Onuncu Cumhuriyet Bayramı Kutlama Komitesi kâtipliğinde mesai ve muvaffakiyeti şayan-ı memnuniyet görülmüş olduğundan takdirname ile taltifi tensip kılınmıştır. Kaydı-

na işaret verilmesi rica olunur efendim."⁽⁷⁾

Maarif Müdürü tarafından Milli Eğitim Bakanlığı'na ise şu belge gönderilmiştir:

"İdaremez başkâtibi Atif Bey'e munzam vazife olarak verilen Cumhuriyet'in Onuncu Yıldönümü kutlama işlerindeki mesai ve muvaffakiyetinden dolayı Vilayet makamınca verilen 6 Kasım 1933 tarih ve 3174/3559 numaralı takdirnameyi havi tahrirat sureti lef-fen (ek olarak) takdim kılınmıştır. 5085 numarada mukayyet (kayıtlı) sicil kaydına işaret buyrulmasına müsaadelerini rica olunur, efendim. Maarif Müdürü."⁽⁸⁾

Askerlik Hizmeti

Ahmet Atif Bey, Birinci Dünya

(6) Abdullah Aydoğmuş, "Konya'da Cumhuriyetin Onuncu Yıldönümü Kutlamaları" Merhaba Akademik Sayfalar, 29 Ekim 2014, c.14, sy.27, s.419-432.

(7) Konya II MEM Özlük Arşivi, KMEM2-12_0027.

(8) Konya II MEM Özlük Arşivi, KMEM2-12_0026.

Savaşı'ndan itibaren Milli Mücadele ve Cumhuriyet döneminde farklı tarihlerde askerlik görevinde bulunmuştur.

İlk olarak Konya İstinaf Müddei Umumiliği İkinci Kâtibi iken 9 Nisan 1332/22 Nisan 1917 tarihinden silahaltına alınarak Konya Menzil Mıntika Müfettişliği Emraz-ı Mütenevvia Hastahanesi yazıcı başçavuşluğu görevi yapmıştır. Milli Mücadele döneminde de bu görevine devan eden Atıf Bey, yapılan imtihan neticesinde 18 Kasım 1338/1922'de hastahane memur vekilliği görevine yükselmiş ve 6 Ağustos 1339/1923 tarihinde de umumi harpten dolayı askerlikten terhis olmuştur.

19 Nisan 1926'da manevra/tatbikat maksadıyla tekrar askere celp edilen Atıf Bey 5. Kolordu Muh. Tb. Hesap memur muavinliği görevi yapmış ve 29 Mayıs 1926 yılında terhis olmuştur.

17 Mart 1941'de İkinci Dünya Harbi dolayısıyla askeri talim amacıyla tekrar askere celp edilmiş, 25. Tümen, 21. Alay, 3. Tabur Hesap memurluğu görevinde bulunmuş ve 23 Mayıs 1942'de terhis olmuştur.

6 Ağustos 1945 yılında İkinci Dünya Harbi dolayısıyla tekrar askere celp edilmiş, 17 ay Konya Mıntika Kumandanlığı Levazım Şubesi Hesap memurluğu görevinde bulunmuş ve askerliğinden 31 Aralık 1946 yılında

11 Nisan 1950

(SELÇUK)

Yeni Millet vekili
adaylarından
Atıf Korucuoğlu

Yirmi yıldanberi Millî Eğitim Şefliğini yapan Atıf Korucuoğlu Millet vekilliğine C. H. P. den adaylığını koymuştur. Konyamızın yetiştirdiği çalışkan ve gayretli vatandaşlarından biri olan

başlamış oldu-
şlerde başarı
e temayül et-
ni mücadelede
zın eğitim işle-
ni göstermiş olan
uoğlunu bu yeni
oldada muvaffak
dileriz.

**Millî Eğitim
mümevzilliği**
Konya Genel kütüphanesi
Müdürlüğüne tayin dola-
yısıyla ayrılan Atıf Koru-
cuoğludan açılan Konya
Millî Eğitim dairesi mü-
mevzilğine uzun yıllar-
dan beri bu dairede ve
dairesinin her şubesinde ça-
lımış ve başarı göster-
miş olan Naariye Kışmır
tayin edilmiştir. Tebrik
eder ve başarılar dileriz.

7 NİSAN 1950
YENİ KONYA

terhis olmuştur.⁽⁹⁾

Askeriyedeki görevlerinden dolayı Konya Askeri Kumandanlığı 24 Ocak 1947 tarihinde kendisine şu takdirnameyi vermiştir:

“Celp suretiyle silah altına alı-

(9) Konya İl MEM Özlük Arşivi, KMEM2-12_0004-5.

Korucuoğlu Vefat etti

Eski Milli Eğitim Müdürlüğü baş katiplerinden ve Kitaplık Müdürlüğünden emekli Atif Korucuoğlu üzüntüyle haber aldığımızı göre vefat etmiştir.

Nadire Korucuoğlunun eşi, Nermin Mendi ve Ayten Ertem'in babaları, hakim Ahmet Turgut Ertem ile Azmi Mendi'nin kayınpederi olan merhumun cenazesi İstanbul'dan şehrimize getirilerek Üçler Mezarlığına defnedilmiştir.

Kederli ailesine baş sağlığı dileriz.

Atif Korucuoğlu vefat etti

Hemşehrimiz eski 1. Kitaplık emekli Müdürü Atif Korucuoğlu İstanbul'da 60. yaşında vefat etmiştir.

Cenazesi şehrimize getirilerek Sakari Üçler 3. ler mezarlığına kabristanına defnedilen rahmetli Korucuoğlu İstiklal, Madalyası sahibi idi.

Şehrimiz maarifinde hizmetleri geçen rahmetli Korucuoğlu'na Tanrı'dan rahmet kederli ailem ve yakınlarına baş sağlığı dileriz.

narak Mıntıka Levazım şubesinde çalıştırılan 34999 kayıt no.lu Yd.S.6.Hesap memuru ve Konya Milli Eğitim Müdürlüğü mümeyyizi olduğu anlaşılan Atif Korucuoğlu işe katıldığı tarihten bu güne kadar geçen uzun bir müddet zarfında asli vazifesinden başka çalışkanlığı ve bilgisi itibarıyla kendisine verilmiş mühim ve muhtelif bir çok işleri ihmal ve tekasül (tembellik) göstermeksizin ve namusu kadar severek çalıştığından büyük başarılar sağlamış ve dolayısıyla vücudundan azami istifade temin edilmiştir. Adı geçen Atif Korucuoğlu temiz ahlakıyla üstlerin sevgi ve teveccühlerini ve güzel muamelesiyle astlarının saygılarını kazanmış ve dürüstlüğü ile herkesin emniyet ve itimadını celp etmiştir. Ödevine son derece sevgiyle bağlı adı geçene verilecek veya memur edilecek her türlü iş ve işlemleri derhal ve başarı sağlamak suretiyle hemen ifaya muktedir almakla beraber her hususta itimada lâyıktır. Mü-

kellef olduğu hizmet süresini tamamladığından Milli Savunma Bakanlığı'nın 6 Aralık 1946 gün ve Zt. İş.D.X.Ş.L. Ks. 163080 sayılı buyruklarıyla terhis edilen adı seçen Atif'in mıntıkada bırakmış olduğu güzel bir intibaa binaen kendisini takdirem iş bu vesika verilmiştir.”⁽¹⁰⁾

Milletvekilliği Adaylığı

Ahmet Atif Bey, Demokrasiye geçiş sürecinin başlangıcı olarak kabul edilen 14 Mayıs 1950 genel seçimlerinde Konya'dan CHP'den milletvekilliğine aday adaylığını koymuş aday olarak seçilememiştir. Selçuk gazetesi onun hakkında şunları kaydeder:

“Yirmi yıldan beri Milli Eğitim şefliği yapan Atif Korucuoğlu CHP'den adaylığını koymuştur.

(10) Konya İl MEM Özlük Arşivi, KMEM2-12_0032.

Konya'mızın yetiştirdiği çalışkan, gayretli evlatlarından biri olan Korucuoğlu, başlamış olduğu bütün işlerde başarı göstermiş ve temayüz etmiştir. Milli Mücadele'de ve Konya'mızın eğitim işlerinde başarı göstermiş olan Atıf Korucuoğlu'nu bu yeni tuttuğu yolda muvaffak olmasını dileriz.”⁽¹¹⁾

Emekliliği

Ahmet Atıf Bey, Konya Umumi Kütüphane Müdürlüğü görevinde iken 12 Mart 1958'de Komisyon Kararı gereği emekliye sevk edilmiştir. “43 yıl hizmetten sonra Atıf Korucuoğlu Emekliye ayrıldı” başlığı ile Yeni Konya gazetesi onun emekliliği söyle haber vermektedir:

“Devlet hizmetinde sekiz yılı İstiklal Harbi, beş yılı adliye, yirmi dört yılı da Maarif hizmetinden sonra Konya Kitaplığı müdürü Atıf Korucuoğlu Maarif Vekâletince emekliye ayrılmıştır. Atıf Korucuoğlu kendisine bir de “İstiklal Madalyası” kazandıran bu kırk üç yıllık hizmeti içinde sosyal çalışmalar da yapmış ve Halkevleri faaliyeti sırasında Sosyal Yardım Kolu başkanlığını ifa etmiştir. Korucuoğlu'na sıhhatli bir emeklilik hayatı temenni ederiz”⁽¹²⁾

Ahmet Atıf Bey, emekli olduktan sonra Türkiye Sivil Emekliler Derneği'nin Konya Şubesini kurarak faaliyete geçirmiştir.⁽¹³⁾

Ailesi

Ahmet Atıf Bey, Sarıhasan Mahallesinden Hasan Hüseyin ve Fehime çiftinin kızı Nadire Hanım ile 18 Kasım 1340/1924 tarihinde

evlenmiştir.⁽¹⁴⁾ Nadire Hanım 1315/1899'da doğmuş ve 21 Nisan 1985'de Konya'da vefat etmiştir. Kabri Üçler Mezarlığı'ndadır.

Kızı Huriye Nermin Hanım, 1926'da dünyaya gelmiştir. Nikâh memuru M.Azmi Mendi ile evli olan Huriye Nermin Hanım, 8 Ocak 2022'de Konya'da vefat etmiştir.

Diğer kızı Ayten Hanım ise hâkim Ahmet Turgut Ertem (d.1920-v.1977) ile evli idi.

Vefatı

Emekli olduktan sonra İstanbul Kadıköy'e yerleşen Ahmet Atıf Korucuoğlu, 10 Ocak 1970'te İstanbul'da vefat etmiştir. Cenazesi Konya'ya getirilerek (İstiklal Madalyasına sahip olduğu için) düzenlenen askeri törenle Üçler Mezarlığına defnedilmiştir.⁽¹⁵⁾

Mezar taşında: “Konya İl Kitaplık Müdürlüğünden emekli Atıf Korucuoğlu ruhuna Fatih d.1313-ö.10.01.1970” yazılıdır.

(11) Selçuk 11 Nisan 1950.

(12) Yeni Konya 13 Mart 1958. Ahmet Atıf beyden sonra Konya Kitaplık umum müdürlüğüne Belediye Turizm Şubesi memuru Celaleddin Kişmir atanmıştır. Yeni Meram, 18 Mart 1958.

(13) Yeni Konya 23 Mayıs 1958.

(14) Konya İl MEM Özlük Arşivi, KMEM2-12_0036.

(15) Yeni Konya, 14 Ocak 1970; Yeni Meram 1970

Ali IŞIK

MENÂKIB-I VELİYYÂTÎ'N- NİSÂ' VE HİKÂYE-İ RÂBİ'A-İ ADEVİYYE-3

(s. 10) Çünkü Hazret-i Râbia yalnız kaldı, başın secdeye koyub eyitti: “İlâhî, cümleñiñ hâlıkı ve râzıkısın. Beni beytiñe çağırub merkebimi aldıñ, ben nice ideyim?” dirken derhâl merkeb dirilüb ayağa kalkdı. Hazret-i Râbia zıkr ve şükr-i Hüda ile yükünü merkebe yükledüb yola revân oldı. *

Bir müddet soñra yine münâcâta başladı. Günlerde bir gün didi “Yâ İlâhî ve yâ Rabbi, seniñ aşkıñ göñlimi tutdı, artık gidemez oldum. Ol eviñi gönderseñ ne olur?” dimesile bir de görür ki Ka'be-i Mükerreme şerrefehâ Allah'ın hakikati azîmet ile zuhûr idüb hemân karşısına gelür. Yüzün, lâmekân

چونکہ حضرت رابعہ یا لکڑی بائیں سجده یہ فرمایا
یا اللہ! خالق و رازق! میں تیری کعبہ چاہوں مگر تیری
بے نیچہ ابد ہم درگاہ در حال مرگت دیر بلویا یاغہ فالہد
حضرت رابعہ ذکر و شکر خدا ایلہ یوکتی مگر کہ یوکلدوب
یولہ روان اولدی *
برمدت صکرہ بیہ مناجاد بائیں لارہ کونلر دہ بیرون دین
یا اللہ! یارب! میں تیرے عشق کو کبھی طوبیٰ آرزو کیوں نہ
ولایتی کو بند رسک نہ اولوں ہمسیلہ برہہ کوزر کہ کعبہ
مکرہ شرفہا اللہ! حقیقی عظمت ایلہ ظہور ایدوب ہما
قارشوسینہ کلوز یوزین لامکان اولان ربینہ طوبیٰ
یونینک بکاسنیز لازم کلدر ولایات بائیں کلدر
دیوجوق نیاز ایلدی *
حکایہ ایدر لڑکہ حضرت حسن بصری رضی اللہ عنہ اون دن
سنہ اولمیں ابدیکی حقی آدا ایچون ہر ایدمہ ایکی رکعت
نماز فیکہ زق کیدر ایدمہ کعبہ بیہ اول سنہ ایشدی برہہ
کوزر کہ بیت معظہ ناک حقیقی برہہ دکل حسن بصری
برکہرہ ان ایدوب بوئے عجب حالدر دیر ایکن اول ساعت

ہا بقدر نیک کلدی کہ یا حسن رب! انا حضرت بنک بر حارسی
حقہ یوز طوبیٰ حجه کلوز بیستی اول جار بیہ فار شو کو بند
پس حضرت حسن بصری اولدی تجب ایدوب یوز یوز یوز ایشدی
لہدہ مرتبہ یولہ عالی اولہ دیوقت ایدر کن برہہ بقا زک حضرت کہ
کلوز حضرت حسن ایدر بارابعہ یونہ حالدر بیرون دوت سنہ
در کہ یوشی سفار کلدر ہر ایدمہ ایکی رکعت نماز فیکہ کعبہ
کلوز حالوب کہ کعبہ ناک حقیقی کا قارشوسینہ اولدی حضرت
رابعہ ایدر یا حسن سن نماز فیکہ نیاز ایدمہ *
حضرت رابعہ حقی نام ایلدی بیہ بصرہ شہر بیہ کلوز ذکر اللہ و
حجه اللہ ایلہ مشغول اولدی *
بیہ حکایہ ایدر لڑکہ برہہ صکرہ حضرت رابعہ بیہ آرزو حقی ایلدی
نیت ایلدی کہ بودفعہ برہہ شرفہ قارشوسینہ کلوز
یکسلی یاغی اوشینہ یوزر لاند ناک جمل عرفانہ ایشدی بر اولدی
کلدی کہ یا مدحیہ یوزر سمدر کہ بری ایستریک حضرت رابعہ
یولہ ایدمہ بریفطہ حسانی ایسترم پس ہر ایلدی کہ یا رابعہ اولدی
سنہ ایستریک لکن یوقا برکظ ایلکہ پس یوقا نظر ایلدی
معلق * ان کن برہہ کلوز نیک کلدی بارابعہ یولہ کلدی

olan Rabb-i izzete tutub “Bu beytiñ baña sensiz lâzım değıldir ve illâ zât-ı pâkinle gerekdir.” deyu çok niyâz eyledi. *

Hikâye iderler ki Hazret-i Hasan Basrî radiyallahu anh on dört sene olmuş idi ki hacı edâ için her adımda iki rek’at namâz kılarak gider idi. Ka’be’ye ol sene irişdi. Bir de görür ki beyt-i mu’azzamanıñ hakikati yerinde değıl! Hasan Basrî hazretleri bir kerre âh idüb “Bu ne aceb hâldir?” dir iken ol sâ’at (s. 11) hatıfden [Gözle görülmeyen manevi âlemden] nidâ geldi ki “Yâ Hasan, Rabb-i ta’âlâ hazretleriniñ bir câriyesi Hakk’a yüz tutmuş hacca gelür. Beytini ol câriyeye karşı göndermişdir. Pes [böyle olunca] Hazret-i Hasan epsem oldı [sustu], ta’ccüb idüb “Bu ne izzetlü avret imiş ki dergâh-ı İlâhîde mertebesi böyle âlî ola!” deyu tefekkür iderken bir de bakar ki Hazret-i Râbia geliyor. Hazret-i Hasan eyder: “Yâ Râbia, bu ne hâldir? Ben on dört senedir ki bunca meşakkatler çekdim, beher adımda iki rek’at namâz kıldım, Ka’be aşkına geldim. Hâlbuki Ka’be’niñ hakikati saña karşı varmış buldum.” Hazret-i Râbia eyder: “Yâ Hasan, sen namâz kıldıñ, ben niyâz etdim.” * Hazret-i Râbia hacı tamâm eyledi, yine Basra şehrine gelüb zikrullah ve mahabbetullah ile meşgûl oldı. *

Yine hikâye iderler ki bir zaman sonra Hazret-i Râbia yine arzû-yı hac eyledi. Niyet eyledi ki bu def’a biz Ka’be-i şerife karşı varalım. Çünkü [ne zaman ki]

yola girdi, yedi yıl yanı üstine yuvarlandı. Tâ ki Cebel-i Arafât’a [Arafat Dağı’na] irişdi, bir âvâz geldi ki Yâ müdde’iye [iddiacı], bu ne resimdir ki bizi istersin?” Hazret-i Râbia eyder: “Yoklıktan bir nokta ihsânını isterem.” Pes nidâ geldi ki “Yâ Râbia, ulu nesne istersin.” Lâkin yukarı nazar eyledi, mu’alâk la’l renginde bir deryâ gördi. Nidâ geldi “Yâ Râbia, bu gördüğüñ (s. 12) âşıkların gözi yaşıdır ki bizi isteyü geldiler. Bu makâmda vücûdların mahvetdiler.” Pes Hazret-i Râbia edâ-i hacdan sonra yine Basra şehrine gelüb savma’asında [halvet-

hanesinde] zıkr ve istiğfâra meşgûl oldu.

Hikâye iderler. Velîlerden iki kimse Hazret-i Râbia'ya gelüb "Yâ Râbia, yâ Hak dostı, biz ta'am isteriz; lâkin halâldan ola. Umarız ki o da sende buluna. O evliyânın (Râbia'nın) bir fûtası [önlük, peştemal] var idi. İçine etmek kor idi. Bunların öñine kodı. İçinde [iki] etmek [ekmek] var idi. O anda bir fakîr gelüb "Şey'en lillah!" [Allah için bir şey] didi. Hazret-i Râbia ol etmekleri fakîre virdi. Müsâfir bir sâ'at geçdi sabriderler. Bir adam gelüb biraz etmek getürdi. Haz-

ret-i Râbia ekmekleri saydı, on sekiz dâne. Ol kimseye su'âl eyledi "Bu yigirmi olsa gerek, ikisi nerdedir?" deyince ol adam ikisini saklarmış idi, çıkardı. Müsâfirler didiler: "Yâ Râbia, etmeğin yigirmi olduğın ne bildiñ?" Hazret-i Râbia eyitdi: "Çünkü siziñ karnınız aç olduğunu fehm itdim, nânı önünize kodum. Lâkin kalîl [az] idi. Bunların karnı bunuñ ile toymaz, bârî çok olsun, deyu fakîre virdim. Çünkü Hak ta'âlâ hazretleri buyurmuşdır: 'Bir kimse benim için bir şey tasadduk itse bir yerine on viririm' anuñçün anları Hak yolına tasadduk eyledim. Mevlâ'mdan yigirmi (s. 13) dâne etmeğe muntazır idim [bekliyordum]. Ol adam on sekiz getürdi, andan bildim." deyüb etmeği önlerine koyub müsâfirlerine it'âm itdiler [yedirdiler].*

Hikâye * Bir gün Süfyân-ı Sevrî⁽¹⁾ hazretleri Hazret-i Râbia'nın ziyâretine gitdi, du'â taleb eyledi, "Allahümme innî es'elüke's-selâme [Allah sana esenlik versin]" didi. Hazret-i Râbia ağladı. Hazret-i Süfyân "Niçün ağlarsın yâ Râbia?" Hazret-i Râbia eyitdi: "Nasıl ağlamayayım, sen bilmez misin ki dünyâdan selâmet bulmak dünyâyı terk itmek ile olur. Hâlbuki sen dünyâ ile âlûdesiñ [kirlenmişsin]."*

Hikâye * Hazret-i Râbia yine buyurmuş ki "Her şey'in bir semeresi vardır, ma'rifetiñ semeresi Hak ta'âlâ hazretlerine mü-

(1) Süfyân-ı Sevrî (715-778): Kendi adıyla anılan fıkıh mezhebinin imamı, müfessir, muhaddis ve zâhid (Bk. Özdirek-Çavuşoğlu 2010).

teveccih olmaktadır.” * Yine Hazret-i Süfyân su’âl eyledi ki “Hak ta’âlâ hazretlerinin takarrubına [yakınlaşmasına] vesîleniñ a’lâsı nedir?” Hazret-i Râbia buyurdu ki “Sâhib-i mahabbet ve sâdik-ı mahabbet olmak ki dünyâda ve ukbâda Cenâb-ı Hak’dan gayriyi dost edinmediğın bile, ya’nî hîçbir kimseyi dost idinmiye.” * Bir gün Hazret-i Süfyân “Vâ hüznâh!” [ey hüznüm] dedi. Ol güzel hâtûn buyurdu ki “Yalan söyleme. Eğer sen mahzûn olaydın zindegânî [yaşamayı] hoş görmez idiñ, ya’nî hayâtdan haz itmez idiñ.” * Hazret-i Râbia buyurdu ki “Benim gamım gamgîn [gamlı] olduğım için değildir, (s. 14) bil ki gamgîn olamadığım içündür.”

Bî-nihâyetdir bu menzîl ey refîk

Rûz u şeb gitmek gerek oldur tarîk

[Ey arkadaş, bu menzîl nihâyetsizdir; yolunda gece gündüz gitmek gerektir.]

Hikâye * Hazret-i Râbia bir def’a uyur idi. Bir harâmî eve girdi. Bir şey bulamadı. Bir çanak gördü. Bârî şunu alayım deyu çanağı alur. Lâkin çıkmaya yol bulamaz. Çanağı bırakır, kapu açılır. Yine alur, kapuyu bulamaz. Âkıbet harâmî âciz kalır. Pes bir âvâz işidir ki “Yâ sârik [Hırsız] hîç zahmet çekme. Râbia bunca senedir bize teslim oldu. Râbia bizim dostlarımızdandır. Bir devletli uyursa dostu uyanıktır. Yâ hırsız var git işine. Yohsa gazab-ı İlâhîye uğrarsın. Uğru [Hırsız] bu âvâzı işidir, itdiği işe peşimân olub tevfiğ-i

ilâhî irişüb velîlerden olur. Cenâb-ı Mevlâ dahî bizlere tevbe-i nasûh ve tevfiğın irişdirsin.

Hikâye * Hazret-i Râbia’nın hâdimi [hizmetçi] bir gün eyidir: “Yâ sittî [hanımım], çok zamândır ta’âm bişirmedik. Benim nefsim bir ta’âm bişirmek ister. Biraz iç yağı var, soğan yokdur. Komşudan bir dâne soğan talep eylesem.” Hazret-i Râbia eyidir, “Rabbimden gayri kimseden bir şey talep itmem” dir. Nâgâh bir kuş havâdan iner. Ayıklanmış bir soğan bırakır.

(Devamı var)

İsmail
Zühtü

ARTIK GÖRÜLMEMEYE BAŞLAMIŞ TÖRENLERDEN (HACI KARŞILAMA) (*)

Ah! Nerde o eski âdetler. Şimdi ilel-ebed kayboldu. Düğünler, oyunlar, alaylar, şamatalar... Yüzlerce, binlerce cömert Hacı Ağalar tarafından sarf-ı hayır için kurulmuş, nefis taamlarla döşenmiş sofralar. Ne oldu, Nereye kayboldu?.. Sehânın cömerdinin birer eser-i zihayat olan bu günler bir daha görünmeyecek mi ya rabbî?. Şimdi efendim mesela birisi Hicâz'a gidecek;

Gitmezden evvel; geldiği zaman pilavında kimler bulunacak, daha doğrusu kimler davet olunacaksa ailesi meyanında evvelen kararlaştırırlar, uğramalar tanzim olunur. O derece ki kimlere ne gibi hediyeler getirilecekse, onlar bile uzun uzadıya mevzubahis edilir. Vakt ü hali yerindeyse yola çıkmazdan evvel aşçılar tutulur, yemekler yapılır, hacı-hoca, hısım-akraba, konu-komşu, çoluk-çocuk herkes davet olunur. Parası verilmiş türlü türlü taam-ı nefise ve bilhassa zerdeli pilavla gülüşe oynaya pideler şişirilir, dualar yapılır. Bir iki gün sonra hacı yola çıkarılır. Hacılık her ne kadar tavaftan sonra olacaksa da o mübarek yola katıyyen niyet ettiği ve halkın bir kısmının midelerine nefis taamlar isâl eylediği için hacılık ünvân-ı, mefhâret nişanı daha şimdiden kendisine bahş edilir. Yola çıkmazdan bir gün evvel hacının evine “yol armağanı” nâmı al-

tında hısım, akraba, ahbap ve odasından güzelce kızartılmış ve teneke kavanozlar içine vaz edilmiş baklavalara, hususi yapılmış şekerleme ve kurabiyeler; tavuk kızartmaları... Hülasa hacının vaktiyle evinde bile kıyıp da yiyemediği enfes taamlar gelmeye başlar. Hicâz'dan getirilip dağıtılabilecek zemm, hurma, türlü kokulu yağlar misk, püşu, şam ilbâdesi tabir ettikleri ince ipekli kumaştan dikilmiş hırka, tesbih, öd ağacı, parmağa takılmak üzere yüzük makamında âdi gümüş halka, akîk yüzüklerin envayı, abâni sarık vesaire, vesaire... gibi hediyeler bu, (yol armağanı)'nın kıymetiyle mütenâsib olarak tevzi olunur.

İşittiğime göre, dünyadaki dileklerine nâil olmak amacıyla, ruze-i mahzureye atılmak üzere Cenab-ı peygambere kapalı zarflar durumunda istida takdim edenler de olurmuş!.. Artık hacı, bütün ömrünü hal ü tesviye ettikten sonra yola revân olur. Hacının gelmesi yaklaştıkça ailesi tarafından gece gömlekleri, gül-âbdanlı çevre ve peşkirler telgraf haberini getirene verilmek üzere hazırlanır.

Telgraf haberi gelir gelmez artık aile bütün mahalleye ilân-ı şaadımanî eder. Daha gittiği zaman taşları ayıklanmış, batmanlarla piriç, kellelerle şeker ortaya dökülür. Aş-

(*) (Ocak (Konya), 20 ikinci teşrin 1234 (1918), 15-16'dan Mehmet Ali Uz, Konya Kültürüne Hizmet Edenler, Konya 2003, 67-69)

çılarla sevinç içinde mukaveleler ve pazarlıklar yapılır. Aşçı gövdelerle et, çömlleklerle tereyağıyla mutbağa girer ve işe başlar. Bir taraftan zevcesi en yeni (var ise) gelinlik elbisesini giyer, ellerini kınalar, saçlarına altın ve gerdanına beşibirlik dedikleri beşyüz kuruşluk altınları asar ve kemâl-i vakâr ve eda ile koparmış. Hindi gibi evin içinde salınarak gezinir, zevce bu zaman zevci ile kavuşmaktan ve onu görmekten başka bir şey düşünmez. Evin içi karma karışık bir halde giren çıkkanı, uran çalanı bilmez. Artık herkese (hacının getireceği hediyelerden nasib-dâr olmak üzere ev sahibine görünmek için) yarı sahte bir telaş ve heyecan eseri görünür. Diğer taraftan da hacıyı gidip karşılamak üzere birkaç mektebe haberler isal ederler. Şayet hacı o kadar zengin değil ise yalnız bir mektebin bulunması da kâfi gelir. Mektebe bu haber gelir gelmez kız, oğlan karışık birkaç yüz çocuğun vıgıltısı ve kokmuş nefesleri arasında uyuşup kalmış olan Hoca'nın nuru sönmüş gözleri bir ihtiras-ı şedid ile şimşek gibi parlar. Elinde iki gün evvel kavaktan kesilmiş yeni ve taze değnek olduğu halde erkekli, dişili talebisine şu emri verir:

“Yarın hacı karşılamaya gideceğiz, kaşıklarınızı belinize sokun da sabahtan erkenden gün doğmadan gelin.” Bunu işiten talebe arasında bir çığıktır kopar. Herkes sevincinden nereye basacağını bilmez âzım bir gürlütle umumiyetle torbaların asılı olduğu büyük orta direğe, arıların bala üşüşükleri gibi üşüşürler. Direktten indirilirken ipi kopan torbaların altında kalıp ezilenlerin hesabı yoktur. Hele mektep kapısından çıkarken hocayı falan dinlemezler. Birbirini iten, kakan yerlerde yuvarlanan, elindeki tor-

baları birbirinin başına vuran, daha neler neler?.. Talebeyi, kovan gibi mektepten boşaltmış olan hoca mektebi kilitleyerek anahtarını beline sokar, kocaman ve ağır yemenilerini sürüye sürüye, ağır ağır evine gider. Talebeden her biri evine girer girmez, annelerine büyük bir müjde getirmiş gibi “Ana... Biz yarın pılava gideceğiz. Hoca ‘gün doğmadan gelin’ dedi...” emirlerini verirler... Sevincinden, erken kalkacağım diye, yemek bile yemeden yatağa giren çocuklar da eksik olmaz. Şafak söker sökmez, bellerinde kınalı kaşıklar olduğu halde, fessiz, kunduralı, kundurasız bir alay çocuk mektebin önünde toplanırlar. İhtimal ki daha hocaları yaktakta... Takriben yarım saat sonra bir elinde tesbih, diğer elinde mektebin anahtarı olduğu halde bir şeyler okur gibi dudaklarını oynata oynata, başını önüne eğerek hoca'nın geldiği görülür. Bunu gören talebe, hocalarına karşı bir vaz-ı ihtirâm-kârânede bulunmak üzere boydan boya duvar dibine bir duvar taşı cemadetiyle diziliverirler. (Selâm almak bilmezler, eskiden talebeler selâm alabilmezlerdi.) Hacıyı istikbale birkaç mektep gidecek ve merkez-i içtimâi de arası biraz beklerler, değilse ikişer ikişer dizilerek önde hoca olmak şartıyla (kalfa) tabir olunan ve yaşı diğerlerine nispeten biraz ilerde olan birkaç erkek talebenin kumandası altında ağır ağır hareket olunur. Şehirde çeyrek veya yarım saat uzaklaşıldıktan sonra ahenk-i mahsus ile ilâhiler okunmaya ve başlarında kalfaların mendillerle verecekleri işaret üzerine talebe de arkada yüksek perdeden ve inceli kalınlı seslerle “Amin” demeye başlarlar. İlâhi, kalfalar tarafından âti-deki vech üzere okunur:

Kadir Mevlâm nasib etse var-
sam ağlayı ağlayı

-Çocuklar tarafından yek-ahenk
olarak (âmin) sadaları-

Yedi kere tavaf etsem görsem
ağlayı ağlayı

-Kemâ-fi's sâbık (âmin)-

Medine'de ravzayı görsem ağla-
yı ağlayı (âmin!)

Eşiğine yüzüm sürsem ağlayı
ağlayı

(âmin!)

Arafat dağının taşı, akar gözle-
rimin yaşı

Kâbe yer yüzünün arşı sokakla-
rı nurdan çarşı

(âmin!)

Arafat dağına karşı dursam ağ-
layı ağlayı

(âmin!)

Çocuklar güneşin kavurucu sı-
cakları altında, toz, duman içinde
bir-iki saat içinde kavuşacakları
zerdali pilav neşesiyle tâ yürekten
kopan (âmin, âmin) sadalarıyla çığ-
rışırken, Hacı başında büyük ve
taze bir abâni sarık, üzerinde şitarî
tabir ettikleri ipekli ve iki enli şal
olduğu halde yanında beş on sarık-
lı hoca ile karşıdan görünür. Bunu
gören hoca, kalfalar vasıtasıyla ço-
cuklara "Suss!" emri verir. Tale-
benin tamamen susmuş olduğu
halde Hoca'yı bekler ve iyi görmek
üzere sırayı mırayı bozuverirler.
Hacı müteazzimâne ağır ağır yak-
laşır, nihayet vasil olur. Dua başlar.
Bu aralık kalfalar mütemadiyyen
talebeye karşı mendil sallar ve tale-
be de hiçbir saniye fasıla vermeksi-
zin "Amin, âmin, âmin" sadalarıyla
bâğrıışmalarını müteakip mendil
aradan kaybolur, herkes susar.
Hacı önde, maiyeti arkada olmak
üzere talebe ile sâkitane hareket
olunur. Kendi veya akrabasından

birinin evine muvasalat olunurken
kapı önünde beklemekte olan ka-
dın, çoluk çocuk ellerinde keşkül-
lerle fakirler tarafından kemâl-i ih-
tişam ile istikbâl olunur.

İçeriye girmezden evvel tekrar
dua başlar. Çocuklar usul-i vech ile,
fasılasız "Amin, âmin" sadalarıyla
seslerinin çıktığı kadar bağırır-
lar. Dua biter. İçeri girilir, Hocalar, sof-
ralar kurulmuş odaya, talebeler de
bahçeye sevk edilir. Onar ve oniki-
şer kişiden olmak üzere toprak
veya kuru taşlar üzerinde birer dai-
re teşkil edilerek oturulur.

Pilav gelinceye kadar çocukların
yegâne muhâveresi pilavın nasıl
yeneceği konusunda cereyan eder:
"Ben pilavı şöyle yiyeceğim!" kimi
der "Ben böyle..." Hülâsa, birkaç
saatten beri bellerinde veya çorap-
larının arasında ve tozun toprağın
içinde taşıdıkları kuru kaşıkları
ağızlarına sokup sokup çıkarırlar.
Vakta ki karşıdan pilav tepsileri sö-
ker. Dairelerden her birinden:
"Hacı emmi buraya getir! Akça
emmi buraya!.." sadaları yükselme-
ye başlar.

Pilavın yüzünün yaldızından
ibaret olan zerdeye düşkün olduk-
larından evvelen zerdeye kaşıklar
daldırılır. Belki de bir kaşık almakla
tükenir. İkinci bir defa nasib ol-
maz. Bunu bildikleri için ayrıca
tepsi veya taslar içinde zerde dolaş-
tırılır. (Güya kimin tepsisinde zer-
de tükenmiş ise oraya bir parça
daha gelecek!) Halbuki aynı saatte
hepsinin pilavı da zerdersizdir. Ka-
şığının "Âmin" sadaları arasında
kaybedenler ev sahibi tarafından
bir diğeri yetiştirilmemişse pilavı
elleriyle ve ekmeksiz yemeye ayna-
şa kalırlar. Pilavlar yiyildikten son-
ra, yine gözleri mutfakta olduğu
halde, ağır ağır evlerine avdet
ederler.